

пече и хляб. В това време турска потеря нахълтва в мелницата. Като видели, че в пещта има нещо да се пече, те казали на дядо Христо: "Хайде, вади от пещта, каквото има, инак ще ти отрежем главата!\$ Дядо Христо им казал да не бързат, нека да са опече хубаво, че то пак е тяхно. След това той излязъл през комшулука на мелницата и отишъл при брата си- Трънката, който бил из храсталаците налягал с четата си зад мелницата и им казал за турците. Тогава всички наскочили, но Трънката им казал: "Не се безпокойте, аз сам ще се справя с тях". И се обърнал към дядо Христо: "Ти, бате, иди и заключи комшулука, като го завържеш с тел, а пък аз ще отида да ги науча как се яде хайдушко ядене".

Тогава отишъл и гръмнал с пищова и турците са разбягали из мелницата. Тъй като комшулука бил затворен, те трябвало да излязат само през вратата. Там ги чакал с нож в ръка Трънката и един по един ги съсякъл. До последния се натъркаляли в домулука. Тогава той казал на брата си да впрегне колата и да откара до кладенеца избитите турци и да ги хвърли вътре. След това с две - три коли пръст засипал кладенеца.

В този кладенец имало заровени дванадесет души.

70. ДАНА СТРУВА ДЕВЕТ ГОДИНИ НА РАДИЛ

Преди повече от 40 години ходих в Сливен на една роднинска сватба. Един сливнянин ни покани на другия ден у тях на моабет. Там аз запях песента "Дана Радилу думаше". Една стара, деветдесет годишна бабичка, баба Кондювца, стана и доди при мене. Взе да плаче да ме пита: "Ти знаш ли, чувала ли си за таз Дана и тоз Радил, дето им пееш песента". И взе да ми разказва:

"Дана беше мойта другарка. Наедно момухаме с нея. Тя са ожени за Радила. Като убиха гръцкия доктор в Клуцохор, чу са, че Хаджи Димитър го убил. Той доди у дома и аз четирси деня го крих под един кадус. В туй убийство беше са забъркал и Радил. Имаше и други, както са пей в песента. Радил казал на жена си, че негови другари го викат да идат в Шумен да правят чюшми и излязъл от къщи. Простил са с Дана, целунал детенцето си и заминал. Подир туй дойдоха турци да търсят Радила. Търсиха и Хаджи Димитра, ама той избяга. С него замина и моя брат Стефан, дето сетня му стана байрактар.

Пък Радил като взел прошка от Дана веки не са върнал. Девет години са минаха и Дана все го чакаше. От много плачове й изтекоха очите, та ослепя. И взе да жалей Радила. На деветях години му направи струване. Закла му курбан и повика близките му. Вечерта таман почнахме да ядем на вратата се похлопа. Уплашиха са всички, защото помислихме, че са турци и са умълчахме. Обади са гласа на Радила: "Дано, не ма ли познаваш, ела ми отвори"! Отвориха му и той